

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal trække nogle af de temaer og perspektiver frem, som har været drøftet i dag.

Det ene tema har været, hvordan vi sikrer et godt internationalt samarbejde og en styrkelse af miljøkampen på internationalt plan. Og den ene linje er den, som kommer til udtryk i det forslag til vedtagelse, som er fremsat af regeringspartierne og SF, hvor man vil gøre WTO og EU til en del af løsningen.

Enhedslisten mener at kunne dokumentere, at WTO i særdeleshed og EU er en del af problemet. Det springende punkt er: Vil vi sige ja og amen til den globalisering, der fremmes af WTO, og dermed underminere miljøbestemmelser? Vil vi sige ja og amen til den globalisering, der bevidst fremmes af de internationale firmaer, der så bruger WTO som et redskab til at fremme deres interesser – akkurat som IMF og Verdensbanken tidligere har fungeret som de store lokomotiver for globalisering? Nu er det så WTO, som tilsidesætter regionale og nationale muligheder for at føre en miljøkamp.

Det er den ene problemstilling, og for Enhedslisten er arbejdet klart, nemlig at WTO's og EU's, IMF's og Verdensbankens rolle og position skal tilbagerulles. Det skal ikke være lukkede og bureaukratiske foretagender, der skal være med til at bestemme takten i miljøarbejdet.

Det er den ene diskussion, og til den skal jeg måske lige tilføje og præcisere synspunktet, som nogle åbenbart er meget optaget af: at EU kan bruges som en spydspids i miljøkampen. Enhedslisten afviser EU-centrismen som en del af det internationale arbejde. Enhedslisten vil aldrig afvise – det kan vi ikke, det vil være dumt, så meget kan vi ikke se i krystalkuglen – at der i nogle givne situationer kan være en række europæiske lande, der kan stå sammen i en international miljøkamp, og det vil kun være godt. Men vi kunne aldrig drømme om institutionelt at svinebinde os til, at det pr. definition skulle være EU. I bedste fald kan de måske finde ud af noget grønt, og i værste fald kan det hæmme de potentialer, som ligger i Danmark.

Men det er som sagt den ene diskussion. Det andet tema, som ikke har været så meget fremme i debatten, og som ligger i det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat, lægger vægt på, at etablering af samarbejde og relationer og partnerskab på tværs af grænserne mellem forskellige typer græsrodsorganisatio-

ner er vigtig, at der bl.a. ydes hjælp til selvhjælp gennem uddannelse og træning, at der f.eks. ydes hjælp til økologisk certificering i den tredje verden, og at man har mulighed for præcist at vælge nogle af de områder ud og hjælpe dér, hvor man ved, at der foregår en progressiv kamp.

Således må det internationale samarbejde aldrig låses fast, men vi må hele tiden være på stikkerne og sætte kræfterne ind dér, hvor den mest progressive kamp er, altså spydspidskampen, frontløberkampen. Jeg ser meget nøje på den socialdemokratiske ordfører, for jeg ved, den socialdemokratiske ordfører også er optaget af internationalt samarbejde, men jeg anbefaler varmt, at man ikke fastlåser det på noget som helst tidspunkt.

Et sidste tema, jeg skal berøre, som man har været inde på her i dag, er internationale aftalers fortrin frem for WTO. Netop fordi vi ved, at WTO breder sig mere og mere, er det utrolig vigtigt, at det princip, som vi åbenbart er enige om, nemlig internationale aftaler, både de nuværende og kommende, skal have fortrin frem for, hvad man måtte finde ud af i WTO, retligt, politisk. Jeg synes, ministeren har bekræftet det her i dag. Vil man slås for noget sådant? Og hvis det er korrekt opfattet, så kan jeg kun sige, at så vil Enhedslisten være med til at støtte det, så man ikke lader sig kujonere og underminere af WTO.

Den sidste debat, som vi har haft, som Enhedslisten finder vigtig, er forsigtighedsprincippet: Det kan fortolkes på mange måder. Man kan vælge at sige, at det skal være WTO's handelsbureaukrater, der bestemmer det – jamen det er én linje. Den vil aldrig fremme miljøet, den vil sænke og slække miljøkampen. Det er uhyggeligt, hvis det kommer til at finde sted i en bureaukratisk, antidemokratisk forsamling. Det er den ene linje.

Den anden linje er, at der finder en eller anden form for mistanke sted, som selvfølgelig har en eller anden grad af begrundelse, men hvor man siger: En begrundelse, der er forankret i noget sundhedsmæssigt, miljømæssigt, er nok til, at man så forbyder et givet stof. Og det er den sidste løsning, som Enhedslisten vil slås for.

Så skal jeg lige til sidst anbefale og læse vores forslag til vedtagelse op, og det lyder som følger: